

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1757

гр. София, 31.08.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесет и първи август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Силвия Б. Русева

като разгледа докладваното от Стефан Милев Въззивно частно наказателно дело № 20221100603075 по описа за 2022 година

Софийската районна прокуратура (СРП) е подала по реда на гл. XXII НПК частен протест срещу протоколното определение от 19.04.2022 г., с което СРС (НО, 19 с.) е прекратил съдебното производство по н.о.х.д. № 17641/21 г. и (на осн. чл. 249, ал.2 НПК) е върнал делото на прокурора за отстраняване на съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на подсъдимите М.М. и Д.С.. Прокурорът е несъгласен с тезата на първоинстанционния съд, че липсва яснота за съдбата на първоначално повдигнатото им по време на разследването обвинение за грабеж по чл. 198, ал.1, вр. чл. 20, ал.2 НК, преквалифицирано с последващо привличане (чл. 225 НПК) в престъпление по чл. 131, ал.1, т.9, вр. чл. 130, ал.1, вр. чл. 20, ал.2 НК, защото в тази насока (съобразно указаното в Т.р.2/02-ОСНК) изобщо не се е налагало издаване на постановление за частично прекратяване на обвинението.

Протестът е основателен.

Въззивният съд намери, че следва да отмени оспорваното определение.

По делото е налице класически (христоматиен) прием за „ново привличане“ на „същите лица“ за „същото деяние“, макар и с друга (различна от първоначалната) правна квалификация (оценка) на фактите. С постановленията от 18.05.2021 г. наказателната отговорност на двамата обвиняеми е била ангажирана за извършен спрямо пострадалия С. грабеж (чл. 198, ал.1, вр. чл. 20, ал.2 НК) на сумата от 450 лв. чрез употребена сила (чиято проява също е била фактически описана). С последващи постановления (от 14.10.2021 г.) съизвършителското деяние на М. и С. е било подведено под състава на чл. 131, ал.1, т. 9 НК (съвместно причинена с особена жестокост лека телесна повреда), но това обвинение е също в рамките на първоначално инкриминираните факти, които по никакъв начин не са били променени съществено в тежест на обвиняемите, а напротив – техният обем е бил стеснен чрез отпадане на твърдението, че при побоя е била принудително отнета паричната сума. Деянието, обаче, остава „същото“ и - дори без позоваване на Т.р.2/02-ОСНК - самият закон (чл. 243, ал.9 НПК) предвижда, че в тези случаи „не се съставя постановление за частично прекратяване на наказателното производство“. Съдбата на предходното обвинение е пределно ясна – част от фактите по него са отпаднали (относно инкриминирането на сумата от 450 лв.), а друга част (във връзка с нанесения побой) са залегнали в последващото привличане на лицата и в обвинителния акт.

Ако изобщо е било необходимо някакво позоваване на Т.р.2/02-ОСНК, то е свързано

с правното положение, че в случая – предявявайки новите постановления за привличане на обвиняемите по чл. 131, ал.1, т. 9 НК, органите на досъдебното производство са гарантирали в още по-голяма степен правото им на защита, защото са извършили „в повече от дължимото“. В тази ситуация, в която прокурорът е преценил, че при актуално обвинение за грабеж чрез сила (чл. 198, ал.1 НК) следва да изготви обвинителен акт единствено за проявената сила (чл. 131, ал.1, т.9 НК), той е можел да пристъпи директно към внасяне на делото в съда с обвинение за съизвършителска лека телесна повреда, защото тя е била елемент на по-рано инкриминирания грабеж. Или – както е разяснено в раздел II от Т.р.2/02-ОСНК: „...прокурорът може сам да вземе решение да внесе обвинителен акт в съда за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление, когато липсва съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението. Това процесуално действие е форма на изменение на обвинението, която по принцип не води до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия (...) Обвиненото лице се е защитавало срещу предявените му (...) идентични факти и внесено в съда обвинение не обуславя по-тежка наказателна отговорност. То само прецизира правната квалификация на установената фактическа обстановка. Затова в посочената хипотеза липсата на "частично" прекратяване на наказателното производство по повдигнатото и съответно предявеното на предварителното производство друго обвинение, различно от обвинението по обвинителния акт, не съставлява нарушение на процесуалните правила и следователно не обуславя прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора...“

Казаното дотук е достатъчно, за да илюстрира, че – прилагайки чл. 249, ал.2, вр. чл. 248, ал.1, т.3 НПК, Районният съд в случая е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен. Ето защо, основание чл. 345, ал.2 НПК, Софийският градски съд, НО, II въззивен състав:

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение № 6453/19.04.2022 г. за прекратяване на съдебното производство по н.о.х.д. № 17641/21 г. на СРС (НО, 19 с.).

ВРЪЩА делото на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____